

valná hromada přes tak značné ztráty, jaké byly znaleckým posudkem zjištěny, nekonala svou povinnost a usnesla se přenést ztráty na příští účet, neboť tím nemohl býti žalobce zproštěn své ručební povinnosti, stanovami a § 78 zákona č. 70 z r. 1873 mu uložené. Odporovalo by duchu tohoto zákona, kdyby pasivním společenstvem na úkor věřitelů v očekávání sanace byly členům společenstva vypláceny podíly, jimiž podle stanov i zákona ručí za dluhy společenstva a jež již neexistují, byvše ztráveny ztrátami.

Čís. 13209.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Souhlasný názor nižších soudů, že tím, že se strany při předběžném vyjednávání o uzavření pachtovní smlouvy shodly na výši pachtovného, nebylo ještě pachtovné závazně ujednáno, nýbrž že se tak stalo teprve konečným uzavřením pachtovní smlouvy, — nepřičí se zákonu (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931).

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, R II 567/33.)

Soud první stolice vyhověl námitkám propachtovatelů proti ohlášenému nároku pachtýře na úpravu pachtovného a usnesl se, že pachtýři nepřisluší nárok na úpravu pachtovného. Důvody: Soud nepřiznává pachtýři nárok na úpravu pachtovného, poněvadž pachtovné nebylo ujednáno před 1. říjnem 1932. Strany souhlasně udaly, že o podmínkách propachtování bylo delší dobu jednáno, již v měsíci srpnu a září 1932 a, jak z přiloženého návrhu pachtovní smlouvy vidno, byla i výše pachtovného stanovena již před 1. říjnem 1932. Toto jednání však bylo jen přípravným zjišťováním pachtovní smlouvy, která nebyla hotova před tímto dnem. Již z návrhu pachtovní smlouvy, který byl správou velkostatku vyhotoven a dán pachtýři k přezkoumání a obsahuje 27 paragrafů, takže jde o smlouvu velmi rozsáhlou, plyne, že strany chtěly uzavřít smlouvu písemnou. Taková smlouva může se pokládati za hotovou teprve podpisem obou stran. Vždyť pachtýř v návrhu smlouvy mu ku prozkoumání dodaném činil četné podstatné změny, o nichž se strana propachtující musela vyjádřiti, což se stalo teprve dne 3. října 1932, kterého dne byla smlouva podle změn vyhotovena a stranami podepsána. O tom svědčí i dopisy, které strany vyměnily o převzetí mrtvého inventáře ze dne 25. září 1932 a 3. října 1932. V návrhu podmínek tohoto převzetí ze dne 25. září se výslovně uvádí: »Když s těmito podmínkami souhlasíte, mohla by smlouva býti ihned podepsána« — a na tento návrh odpovídá pachtýř dne 3. října: Na základě dnešní dohody přejímám«. Teprve po této dohodě a téhož dne, tedy 3. října, byla smlouva pachtovní podepsána a tím hotova a tudíž bylo pachtovné ujednáno, třeba že se na výši pachtovného strany dohodly již před 1. říjnem a v den podpisu smlouvy již nedoznalo pachtovné změny, neboť platnost ujednaného pachtovného byla stále závislá na tom, že dojde ke smlouvě vůbec. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadenému usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu a jež podle § 46 odst. (2) zák. o nesp. řízení lze napadati jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo pro zmatečnost, vytýká dovolací rekurent rozpor se spisy a nezákonnost. Dovolací soud, přezkoumav spisy a napadené usnesení, výtky ty důvodnými neshledal. Obě výtky namířeny jsou proti stanovisku nižších soudů, že tím, že se strany při předběžném vyjednávání o uzavření pachtovní smlouvy shodly na výši pachtovného, za níž by byly ochotny smlouvu uzavřít, nebylo ještě pachtovné, rozuměj s konečnou platností, pokud se týče závazně ujednáno, nýbrž že se tak stalo teprve konečným uzavřením pachtovní smlouvy. Uvedený názor v rozporu se spisy není, také jej se spisy nelze srovnávat a zákonu se nepřičí. Jde o právní posouzení věci (§42 zák. o nesp. říz.), jež v případě souhlasných usnesení dovolacím rekuresem (§ 46 druhý odst. zák. o nesp. říz.) nelze napadati.

Čís. 13210.

Souhlasný názor nižších soudů, že pachtýř různých celků, jež dohromady mají výměru přes 250 ha, nemůže se domáhati úpravy pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n., není nezákonný (§ 46 odst. (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, R II 570/33.)

Žádost pachtýře o úpravu pachtovného podle § 7 vlád. nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., soud prvního státního soudu zamítl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Prvý soud správně odůvodnil, že pachtýř různých celků, jež dohromady mají výměru přes 250 ha, nemůže se domáhati úpravy pachtovného. Že názor prvního soudu je správný, plyne i z úvahy jednak o doslovu § 7 vl. nař. čís. 164/1933, že pachtýř hospodářských celků (množné číslo) může žádati úpravu pachtovného, nepřesahuje-li výměra zemědělské půdy 250 ha, což zřejmě svědčí proti názoru stěžovatelky, jednak z rozboru názoru stěžovatelky, který by důsledně musel hájiti stanovisko, že pachtýř několika dvorů, z nichž žádný nemá zemědělské půdy 250 ha, může se domáhati úpravy pachtovného, třebaže by dvory patřily témuž propachtovateli, a tvořily latifundii souvislou, která úhrnem by měla zemědělské půdy třeba tisíce ha. Vždyť i v tom případě, že by pachtýř měl zpachtováno několik dvorů téhož majitele, jednotlivě pod 250 ha, úhrnem ale nad 250 ha, výlohy na úpravu cest, mostů, budov by se neměnily, takže by důvod, který udává stěžovatelka pro úpravu pachtovného tu byl vždy, třeba by dvorů bylo deset v sousedství a od téhož propachtovatele. I rekursní soud má za to, že první věta §u 7 nemůže míti jiný význam, než jí přikládá první soud, že totiž pachtýř, který má zpachtovány, resp. vlastní hospodářské celky, jichž zemědělská půda činí úhrnem více než 250 ha, nemá nárok na úpravu pachtovného podle cit. vl. nař.